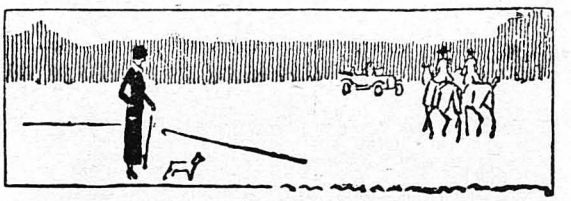

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ γεύματα τοῦ Μπωντελαίρ

Ὅταν ὁ Μπωντελαὶρ βρισκότανε σὲ φτώχειες, πρᾶγμα ποὺ συνέβαινε συχνὰ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ἐπήγαινε αὐτόκλητος στὸ σπίτι ὁποιουδήποτε φίλου του καὶ τοῦ ἔλεγε : «Ἔχεις κανέναν προσκαλεσμένο στὸ τραπέζι σου;»—«Ὄχι.».—«Τότε λοιπὸν θὰ σοῦ κάνω ἐγὼ συντροφιά».

Ὁ Σών, ὁ περίφημος τύπος τῆς Μονμάρτης τὸν ὁποῖον ὁ Μυρζὲ μετέβαλε σὲ Σωνὰρ στὴ «Μποέμ», ἀφηγεῖται σχετικῶς στὰ ἀπομνημονεύματά του ὅτι κάποτε ὁ Μπωντελαὶρ τὸν εἶχε προσκαλέσει σὲ γεῦμα. Μόλις ἔκατσαν στὸ τραπέζι, ἕνας ὑπηρέτης ἔφερε ἕνα κομμάτι θαυμασίου τυριοῦ καὶ μιὰ μποτίλλια ἐκλεκτοῦ κρασιοῦ Μπορντώ.

—Ἀπὸ τὰ ἐπιδόρπια θ' ἀρχίσουμε; ἐρώτησε κατάπληκτος ὁ Σών.

Ὁ Μπωντελαὶρ τότε τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἐπειδὴ εἶταν πολὺ λαίμαργος καὶ ἐκλεκτὸς στὰ φαγητά του καὶ δὲ μποροῦσε νὰ παραθέτῃ γεῦμα ἀντάξιον τῆς ὀρέξεώς του, ἔκανε πάντοτε ἔτσι γιὰ νὰ σχηματίζει τὴν ἰδέαν ὅτι ἀποτελεῖωνε ἕνα ὑπέροχο γεῦμα τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ ἀνύπαρκτα φαγητὰ ἦσαν ἐκλεκτὰ σὰν τὸ κρασὶ καὶ τὸ τυρί.

Αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Μπωντελαὶρ μᾶς θυμίζει ἓν ἄλλο τοῦ Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ. Ὅταν ὁ μεγάλος αὐτὸς Ἄγγλος αἰσθητικὸς ἀπεφυλακίσθη πῆγε μιὰ μέρα στὸν παλιό του καπνοπώλη μὲ 20 μόνο φράγκα στὴν τσέπη του καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ ἀγοράσῃ ἓν' ἀπὸ κεῖνα τὰ ἐκλεκτὰ ποῦρα ποὺ κάπνιζε τὸν παλιὸ εὐτυχισμένο καιρό. Ὁ καπνοπώλης τοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν ἔχει ἀπ' αὐτά, ἀλλὰ κάτως κατωτέρας ποιότητος ποὺ ἐτιμῶντο πρὸς 15 φράγκα τὸ ἕνα. Ὁ Οὐάϊλντ τότε ἀγόρασε ἕνα ἀπ' αὐτά, ἀλλὰ τοῦ τὸ πλήρωσε πρὸς 20 φράγκα γιὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἰδέα ὅτι καπνίζει ἀπὸ τὰ παλιὰ ἐκλεκτὰ ποῦρα του.

* * *

Οἱ πιθηκοι ὑπηρέται

Εἰς τὴν Σιέρρα Λεόνε, τὴν ἀγγλικὴ ἀποικία τῆς Ἀφρικῆς, γράφει ἕνα περιοδικὸ τοῦ Λονδίνου, οἱ πίθηκοι ἔχουν μεταβληθεῖ ὄχι πλέον σὲ κατοικίδια ζῶα, ἀλλ' εἰς ὑπηρέτας τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς διδάσκουν νὰ κουβαλοῦν νερό, ν' ἀλέθουν τὸ στάρι, νὰ γυρίζουν τὴ σοῦβλα καὶ νὰ κάνουν διάφορα παιγνίδια γιὰ νὰ διασκεδάζουν τὰ παιδιά τους.

Κατὰ τὴν τελευταία μάλιστα ἐπίσκεψι τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας στὴν ἀποικία αὐτή, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ μεγάλους γαιοκτήμονας εἶχε γυμνάσει τοὺς πιθήκους του νὰ τεθοῦν στὴ διάθεσι τοῦ Ἄγγλου διαδόχου ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴ μεταφορὰ τῶν ἀποσκευῶν του.

* * *

Οἱ ὧρες τοῦ θανάτου

Πότε συμβαίνουν οἱ περισσότεροι θάνατοι ; Τὴν ἡμέρα ἢ τὴν νύχτα; Καὶ ποιὰ ὥρα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός ; Σχετικῶς ἐκθέτει τὸ πόρισμά της εἰς ἕνα ἀμερικανικὸν περιοδικὸν ἡ μὶς Μὰκ Φάντεν, συμπληρώσασα τὴν μελέτην της διὰ παρατηρήσεως ἐπὶ τῆς στατιστικῆς τῶν θανάτων τῆς Ν Ὑόρκης κατὰ τὸ 1923. Κατὰ τὴν Φάντεν ἡ μεσημβρία καὶ τὰ μεσάνυχτα εἶναι οἱ ὧρες τοῦ εἰκοσιτετραώρου κατὰ τὶς ὁποῖες συμβαίνουν οἱ λιγώτεροι θάνατοι.

Ἐπίσης ἐλάττωσις τῶν θανάτων παρατηρεῖται μετὰ τὴν 7 π. μ. καὶ τὴν 6 μ. μ. Οἱ περισσότεροι θάνατοι παρατηροῦνται ἀπὸ τὴ μία τὰ μεσόνυχτα ὥς τὶς ἕξη τὸ πρωΐ. Αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἐπικυρώνει τὴ γενικὴ γνώμη ὅτι ἡ ζωτικότης τοῦ ἀνθρώπου ἐξασθενεῖ κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν μὶς Φάντεν ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν θανάτων κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωτικότητος, ἀλλὰ εἰς τὴν μονοτονίαν τῶν ὡρῶν ἐκείνων. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς συγκρατεῖ στὴ ζωή, κατὰ τὴν μὶς Φάντεν, εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον μας γι' αὐτὴ καὶ γι' αὐτὸ κατὰ τὶς προμεσημβρινὲς ὧρες παρατηρεῖται γενικὴ βελτίωσις καὶ τῶν πλέον ἐπικινδύνων ἀσθενῶν.

***

Τὰ φιλιὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπέθανε στὴν Κύπρο ἕνας εἰρηνοδίκης, κατόπιν τριακονταετοῦς δημοσίας ὑπηρεσίας. Ὁ Εἰρηνοδίκης αὐτὸς ἐξέδιδε καὶ τὰς ἀδείας γάμου καὶ ἐνώπιόν του ἐτελοῦντο οἱ πολιτικοὶ γάμοι. Ἦταν ἀγαπητὸς σὲ ὅλους ὅσο κανεὶς ἄλλος. Ἐνιακόσιες σύζυγοι καὶ μητέρες τῆς πόλεως θυμοῦνται τὸ γλυκὺ καὶ ἄδολο φίλημα τοῦ μακαρίτου, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ συνήθεια νὰ φιλῇ κάθε νύφη μετὰ τὸ γάμο της. Αὐτὸς εἶνε ὁ κυριώτερος λόγος ποὺ εἶχε γίνη τόσο δημοφιλής. Πέθανε ὅμως μὲ ἕνα καημό. Δὲν κατόρθωσε νὰ φθάσῃ τὰ χίλια φιλήματα. Ὅλες οἱ νύφες ποὺ πάντρεψε ἦσαν 900.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὰ ἀνέκδοτα τοῦ ἀειμνήστου Γέρου τοῦ Μωρῆ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη.

Εἰς τὴν νῆσον Ζάκυνθον, ὅταν ἀπέθανεν ἡ γυναῖκά του, ὁ Κολοκοτρώνης, στὸ μνημόσυνό της ἐπῆρε στὸ κεφάλι του τὸν δίσκο μὲ τὰ κόλυβα ἀπὸ τὸ σπίτι του ὡς τὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς εἶχε.

***

Τὸν ἔκανε νὰ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια, τὸν Κολοκοτρώνη ἡ ἐνθύμησις τῆς ἐπιστολῆς κάποιου φίλου του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔγραφεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη :— «Ἢ νὰ ἐλευθερωθοῦμεν, ἢ νὰ χαθῆτε !»

***

Ὅταν ἀπέθανε ὁ μακαρίτης Α. Ζαΐμης, ὁ Κολοκοτρώνης ἀκολουθῶντας τὸ λείψανό του ἔκλαιγεν ἀπαρηγόρητα. Κάποιος ποὺ ταν δίπλα τοῦ θύμησε τότε τὰ μίση ποὺ εἶχαν μεταξύ τους τὸν καιρὸ τοῦ ἀγῶνος.— «Ἐσταθήκαμε συχνὰ ἐχθροὶ ἀνάμεσό μας, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐμίσησα ποτέ», τοῦ εἶπε τότε ὁ Κολοκοτρώνης. Συγχρόνως δὲ δείχνοντάς του ἄλλον ἀγωνιστὴν ποὺ παρακολουθοῦσε ἐπίσης τὴν κηδεία τοῦ εἶπεν :— «Ἐσταθήκαμε συχνὰ φίλοι, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγάπησα ποτέ» !

***

Ἐδιάβαζεν ὁ Κολοκοτρώνης, ὅταν βρίσκοταν στὴ Ζάκυνθο τὸ Εὐαγγέλιον, στὴν ἔκδοσι τὴν ἀγγλική, τὴν ἐμποδισμένη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας. Ἔτυχε ὅμως νὰ εἶνε παρὼν ὁ Δικαῖος Φλέσσας, νέος ἀκόμη τότε. «Μὴ τὸ διαβάζῃς, τοῦ λέει, δὲν πρέπει, τοῦχει βάλει ἀφορισμὸ ὁ Πατριάρχης· ἐσὺ ποὺ διαβάζεις εἶσαι καταραμένος, ὀργιασμένος ἀπὸ τὸ Θεό» ! Μιλιὰ ὁ Κολοκοτρώνης. Τοῦ τὸ δευτερεῖπε ὅμως, ἄναψε ὁ γέρος, σοῦ ἁρπάζει τὸν Δικαῖο ἀπὸ τὰ μαῦρα περίσσια μαλλιά του, τὸν βάνει κάτου, καὶ ἐτρόμαξαν οἱ φίλοι νὰ τὸν γλυτώσουν ἀπὸ τὰ χέρια του !...

***

Προγνώστης τοῦ θανάτου του ὁ Κολοκοτρώνως καὶ ἄνθρωπος ἀγάπης καὶ χριστιανικὴ ψυχὴ ἐσυγχωριότανε μὲ ὅσους εἶχε πειραχθῇ ἢ ἐχθρευθῇ στὴ ζωή του. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἐταξείδεψε ἐπίτηδες καὶ ὡς τὴν Ὕδρα, τὸ ἔτος 1839, γιὰ ν' ἀνταμώσῃ τὸν γέροντα Δάζαρον Κουντουριώτην, τὸν ὁποῖον ὑπολήπτετο πολὺ διὰ τὰς θυσίας του εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ συχωρεθῇ μαζύ του. Καὶ τὸν ἀντάμωσε πράγματι καὶ δώσανε τὰ χέρια καὶ συγχωρεθήκανε !...

***

Ὅταν ὁ γυιός του Κωνσταντῖνος ἐνυμφεύθη τὴν ἐγγονὴν τοῦ τοῦ πρώην ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας Καρατζᾶ ὁ Κολοκοτρώνης εἶπε τὸ ἀμίμητον :— «Ἐσυμπεθέρεψε ἡ κάπα μὲ τὴν γοῦνα» !...

***

Ὅταν εἰς τὸ Βουλευτικὸν (δικαστήριον) τοῦ ἀνεγνώσθη ἡ θανατικὴ ἀπόφασις εἶπε :

— Μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» ! Τὸ εἶπε μὲ φωνὴν ἀτρεμην, ἔκαμε τὸν σταυρόν του καὶ ἐπῆρε μία πρέζα ταμπάκο...

***

Εἰς τὰ 1821, τὸν Ἰουλίο, συνέτρωγαν ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης καὶ ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τοὺς ἴσκιους τῶν δένδρων τοῦ Ἄστρους τὴν ἴδια ἡμέρα ὅπου ὁ Ὑψηλάντης εἶχε φθάσῃ ἐκεῖ. Γίδα ψητὴ στρωμένη σὲ φύλλα, ἀσκὶ μὲ ρετσινόκρασο, μισὸ φλασκὶ γιὰ ποτῆρι καὶ ψωμὶ ὄχι πρώτης ποιότητος ἦταν ἡ ἑτοιμασία τοῦ γεύματος. Ὅταν ἐκάθισαν, κόβοντας ὁ Κολοκοτρώνης τὸ ψητὸ μὲ τὰ χέρια του, εἶπε στὸν Ὑψηλάντη :— «Αὐτὰ εἶνε τὰ χρυσᾶ πηρούνια καὶ τὰ χρυσᾶ μαχαίρια τῆς Ἑλλάδος, καὶ αὐτὸ τὸ ρετσινόκρασο τὰ πολύτιμα κρασιά της.» Ἄρεσε εἰς τὸν φιλόπατριν Ὑψηλάντην τὸ γεῦμα τοῦ Κολοκοτρώνη, ἐπειδὴ ἐννόησε τὸ πνεῦμά του. Ἤθελε ὅμως νὰ τὸν προλάβῃ καὶ ὁ Κολοκοτρώνης μὲ τὰ λόγια αὐτὰ γιατὶ ἤξερε πὼς ἦταν ἀναθρεμμένος μὲ ὅλη τὴν πολυτέλεια τῆς εὐζωΐας, καὶ νὰ τοῦ εἰκονίσῃ τὰς δεινοπαθείας τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου. Συνάμα δὲ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι μὲ τὰ μέσα τοῦ τόπου, ἂν καὶ ἀτελῆ, πρέπει νὰ γενναιοψυχοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ πολεμήσουν τὸν ἐχθρόν.

***

Ὅταν ἔμαθε ὁ Κολοκοτρώνης τὸ σκοτωμὸ τοῦ Καραϊσκάκη τὸν ἐμοιρολόγησε ὡσὰν γυναῖκα !...

***

Εἶπε μίαν φορὰν στὸν Κυβερνήτη Καποδίστρια :— «Μοῦ χάλασες τὴν Ἑλλάδα»— «Γιατί ;» τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.— «Γιατὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃς πέντε φράγκικο καὶ 15 νὰ τὸ ἀφήσῃς τούρκικο μετὰ 20 χρόνους νὰ τὸ κάμῃς 10 φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃς 10 τούρκικο, καὶ πάλιν μετὰ 20 χρόνους νὰ τὸ κάμῃς 15 φράγκικο καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃς 5 τούρκικο, ὥστε μετὰ 20 ἄλλους τόσους χρόνους νὰ γίνῃ ὅλο φράγκικο» !

Συλλέκτης

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Γκοντρὰν Μπορρὶς

Ο ((ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ))

Τὸ Μυθιστόρημα τοῦ πειὸ περιπαθοῦς καὶ πειὸ τραγικοῦ ἔρωτος, τῶν πλέον παραδόξων περιπετειῶν, τῶν φαντασμάτων, τῶν ἀπροόπτων, τῆ; φρίκης !

Τὸ Μυθιστόρημα τοῦ ὑπερόχου μεσαιωνικοῦ ἱπποτισμοῦ. Κάθε σελὶς καὶ περιπέτεια. Γοητεία καὶ φρίκη. Κᾶτι τὸ ἀφαντάστως συναρπαστικόν.

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ